

[Elmquist.]

tid, og som paa ny begaar Mord, vil man ikke have, hvis man sletter Dødsstraffen af Straffeloven. Det var ogsaa det, jeg nævnte i Gaar, at Professor Exner i Leipzig, der altsaa i og for sig er Tilhænger af Dødsstraffens Afskaffelse, udtaler, at her er der i Virkeligheden en Betænelighed ved Afskaffelsen, thi hvorledes skal man da straffe disse Forbrydere, hvorledes skal man sikre Fængselsbetjentenes Liv, naar man ikke i Dødsstraffen har en Trusel overfor saadanne Forbrydelser?

Det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa den af mig nævnte Statistik, idet han udtalte, at jeg altsaa havde erkendt, at det ikke kunde bevises med Tal, at Dødsstraffens Afskaffelse havde forøget Mordkriminaliteten. Mon det ikke er at stille Sagen en lille Smule paa Hovedet, naar det ærede Medlem bruger de af mig fremdragne Erfaringer fra Sachsen og Østrig paa den Maade? Den Opgave, jeg satte mig, var jo nemlig den at slaa ned paa den Paa-stand, som man Gang paa Gang har hørt anført Mand og Mand imellem fra Tilhængerne af Dødsstraffens Afskaffelse, ogsaa fra Medlemmer her i denne Sal, den Paa-stand, at Statistikken fra andre Lande taler for Dødsstraffens Afskaffelse. Det var det, jeg vilde slaa ned, og det var det, jeg godtgjorde i Gaar, at det var ganske forkert at bruge Statistikken paa den Maade, idet jeg paaviste, at Mordkriminaliteten var taget stærkt til i Østrig siden Dødsstraffens Afskaffelse. Jeg vil gerne spørge den ærede Ordfører, om han ikke er enig med mig i, at Tallene viser dette. Jeg paaviste, at Tallene fra Sachsen var anvendt af den Dr. Wulffen, jeg omtalte, paa en saadan Maade, at de viste, at Mordforbrydelserne var taget til ved Dødsstraffens Afskaffelse i 1865 og 1919, men var taget af efter Dødsstraffens Genindførelse i 1881. Jeg indrømmede, at den Brug, Dr. Wulffen havde gjort af Tallene, efter min Mening ikke helt kunde staa for Kritik, men jeg paaviste videre, at Professor Exners Brug af Tallene — og Professor Exner er altsaa en Tilhænger af Dødsstraffens Afskaffelse — viste, at i Aarene 1910—18, da Dødsstraffen var gældende, var der kun 25 Domme for Mord, medens der i Aarene 1919—27, da Dødsstraffen var afskaffet, var 40 Tilfælde af Mord, altsaa en betydelig Stigning i Antallet af Mordforbrydelser. Jeg lagde ikke Skjul paa, at Tallene fra disse Lande forøgede mine Betæneligheder ved Dødsstraffens Afskaffelse, jeg lagde ikke Skjul paa, at jeg mente, at Professor Exners Tal

her i og for sig er en Støtte for den Anskuelse, at det er forkert at afskaffe Dødsstraffen. Men jeg tilføjede, for at være forsigtig, at i hvert Fald viser Tallene, hvis man vil anvende dem paa den for Tilhængerne af Dødsstraffens Bibeholdelse gunstigste Maade, at man intet kunde bygge paa Tallene. Det er derfor forkert, synes jeg, naar den ærede Ordfører udlægger min Brug af Statistikken paa den anførte Maade. Min Brug af Statistikken fra disse Lande har vist, det vil jeg understrege, at Tilhængerne af Dødsstraffens Afskaffelse kan ikke, saaledes som det er sket, bruge disse Tal som et Grundlag for deres Krav om, at Dødsstraffen skal afskaffes. Min Fremdragen af Statistikken viser, at det gunstigste, man kan faa ud af Tallene for Tilhængerne af Afskaffelsen, er, at Tallene er for faa til at kunne bevise noget, og saa føjede jeg endelig til: naar man vil være forsigtig, skal man helst se bort fra dem, men efter min Mening støtter de dog dette, at man skal bevare Dødsstraffen.

I øvrigt mente den ærede Ordfører, at Spørgsmaalets Afgørelse beroede paa en Følelse. Derfor ønskede han ikke at diskutere Sagen særlig indgaaende. Jeg synes ikke, det er noget særlig stærkt Standpunkt, men denne Mangel paa Styrke hos den ærede Ordfører, denne Mangel paa Lyst til at diskutere Spørgsmaalet særlig indgaaende kommer vel af — det har man ogsaa Fornemmelsen af —, at den ærede Ordfører i Virkeligheden ikke er saa ubetinget sikker paa, at det er rigtigt at afskaffe denne Straf. Dette siger jeg ikke som nogen Kritik af den ærede Ordfører. Jeg forstaaer det saa godt. Jeg har i det hele taget det Indtryk, at mange af Tilhængerne af Dødsstraffens Afskaffelse slet ikke er saa ubetinget sikre paa, at det er det rigtige at afskaffe den, men jeg kan blot ikke forstaa, hvorfor de saa vil fare til at forandre den gældende Ret. Thi det er jo dem, der vil afskaffe Dødsstraffen, der vil have Forandring, ikke os, der vil bevare den. Men til at kræve Forandring kræves dog, synes jeg, at man er nogenlunde sikker paa, at en Forandring bringer det bedre eller det rigtige, og dér har jeg det Indtryk baade hos den ærede Ordfører og hos det ærede Medlem Hr. Vagn Bro — det sidstnævnte Medlem indrømmede det ogsaa, hvad jeg fuldt ud anerkender —, at de i Virkeligheden staaer vaklende med Hensyn til, hvad der er det rigtige her. Men saa forstaaer jeg ikke, hvorfor de jager saadan med at gøre en Forandring.

Jeg skal derefter knytte nogle Bemærk-